

Библиотеката въ Америка се намира въ най-жива и тѣсна връзка съ училището, което си поставя за главна целъ не да съобщава на ученицитѣ известни знания, а да буди въ тѣхъ интересъ къмъ науката, къмъ изследване, къмъ самообразование.

Американското училище открива голѣмо мѣсто за опити, за изследвания и за самостоятелни работи на ученицитѣ. И поради тази причина то трѣбва да бжде въ тѣсна връзка съ библиотеката, която е още по-важна отъ училището въ дѣлото на самообразованието.

Отъ ранни години американецътъ се приучва да работи въ библиотеката самостоятелно. Нему внушаватъ уважение къмъ книгата и умение да се ползува отъ нея. А това е първи признакъ на културностъ.

За подготовка на лица, които да познаватъ библиотечното дѣло, съществуватъ особени училища за библиотекознание съ добре съставена програма и сериозна наредба.

Отъ дейността на дегинскитѣ библиотеки въ Америка особено интересно е тѣй нареченото „разказване на приказки и истории“. Това разказване най-напредъ е било въведено въ Питсбургската библиотека. То е спомогнало да се засили твърде много детското четене. Сега това „разказване на приказки и истории“ широко се практикува не само при всички детски библиотеки, но и въ училищата, дето е дало такива блестящи резултати, че тѣзи часове сж въведени като учебни.

„Разказването“ обикновено става при следната обстановка:

Групата слушатели не трѣбва да бжде повече отъ 25—30 души. Понеже „разказването“ не е урокъ, а забавление, оставятъ се децата да се разположатъ както имъ е по-удобно: по столоветѣ, по чиноветѣ или по пода.

Разказътъ започва безъ предисловие или съ кратко такова. Такова начало изведнажъ приковава вниманието на децата. Поученията се избѣгватъ. Ако изборътъ на разказа е сполучливъ, поуката въздействува сама по себе си. Разказчикътъ следи внимателно слушателитѣ си: ако интересътъ започне да пада, той ускорява разказа и пристѣпва къмъ най-увлѣкателната му частъ. Всичко това разказчикътъ усвоява отъ опитъ.

Разказътъ трѣбва да бжде завършенъ непремѣнно въ една вечеръ. Понѣкога подслаждатъ разказа съ кжсички стихове или народна мъдростъ.

Мнозина разказвачи отдѣлятъ момчетата отъ момичетата. За момчетата избиратъ по-силни героични разкази, а за момичетата — по-леки и съ по-мeko изложение.